

Zaak C-294/20

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

1 juli 2020

Verwijzende rechter:

Audiencia Nacional (Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

5 maart 2020

Verzoekende partij:

GE AUTO SERVICE LEASING GMBH

Verwerende partij:

Tribunal Económico Administrativo Central

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Het voorwerp van het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing is te bepalen tot wanneer een belastingplichtige mag bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden voor het recht op teruggave van de belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw”) en wanneer hij, als gevolg van zijn eventuele nalatigheid of mogelijk misbruik, het recht op teruggave verliest.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Het voorwerp van het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing is te bepalen of een rechterlijke instantie de documenten dient te beoordelen die een niet in de lidstaat gevestigde belastingplichtige te laat heeft verstrekt ter rechtvaardiging van zijn recht op teruggave van de btw, in strijd met de artikelen 3 en 7 van richtlijn 79/1072 en de bijlagen daarbij, of de artikelen 15, 8 en 9 van richtlijn 2008/9, en in strijd met de rechtspraak van het Hof daarover.

Als een dergelijke instantie deze zou dienen te beoordelen, zou dit erop neerkomen dat de niet in de lidstaat gevestigde belastingplichtige (en bijgevolg ongeacht welke belastingplichtige) aan geen enkele tijdslimiet zou zijn gebonden om aan te tonen dat hij aan de voorwaarden voor het recht op teruggave voldoet en dat hij de bewijzen zou kunnen verstrekken wanneer en hoe hij maar wil, zelfs indien hij zou hebben nagelaten om dit te doen nadat de belastingdienst hem hierom heeft verzocht, voor zover hem geen kwade trouw of misbruik van recht kan worden toegerekend.

Dit zou het btw-beheer onmogelijk maken, waarbij het beginsel van de neutraliteit van het belastingstelsel zou worden geschonden en de homogeniteit van de btw in de hele Unie zou worden aangetast.

Prejudiciële vragen

1. Dient het als geldig te worden aanvaard dat een belastingplichtige die herhaaldelijk door de belastingdienst is verzocht te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voor het recht op teruggave voldoet, zonder enige redelijke rechtvaardiging nalaat aan dit verzoek te voldoen en, nadat hem teruggave is geweigerd, de verstrekking van de documenten uitstelt tot aan de herzieningsprocedure of tot aan de procedure in rechte?
2. Kan het als misbruik van recht worden beschouwd dat de belastingplichtige de noodzakelijke inlichtingen waarop hij zijn recht baseert niet aan de belastingdienst verstrekt wanneer hij hiertoe in de gelegenheid wordt gesteld en hem om die inlichtingen wordt verzocht en hij zonder geldige reden nalaat aan dat verzoek te voldoen, maar deze inlichtingen vrijwillig op een later tijdstip aan de herzieningsinstantie of de rechterlijke instantie meedeelt?
3. Verliest een niet in de lidstaat gevestigde belastingplichtige, doordat hij de relevante inlichtingen ter staving van zijn recht op teruggave zonder geldige reden niet tijdig heeft verstrekt dan wel door zijn onrechtmatige handelwijze zijn recht op teruggave zodra de daartoe bepaalde of verleende termijn is verstreken en de belastingdienst een besluit heeft genomen waarbij de teruggave wordt geweigerd?

Relevante bepalingen van Unierecht

Artikel 267 VWEU.

Richtlijn 2008/9/EG van de Raad van 12 februari 2008 tot vaststelling van nadere voorschriften voor de in richtlijn 2006/112/EG vastgestelde teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan belastingplichtigen die niet in de lidstaat van teruggaaf maar in een andere lidstaat gevestigd zijn: in het bijzonder artikel 5, tweede alinea, en de artikelen 8, 9 en 15.

Achtste richtlijn (79/1072/EEG) van de Raad van 6 december 1979 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting – Regeling voor de teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet in het binnenland gevestigde belastingplichtigen (thans ingetrokken): in het bijzonder de artikelen 3 en 7 en de bijlagen A en C.

Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: artikel 170.

Rechtspraak van het Hof.

Relevante bepalingen van nationaal recht

Artikel 119 van Ley 37/1992, de 28 de diciembre, del Impuesto sobre el Valor Añadido (wet 37/1992 van 28 december 1992 op de belasting over de toegevoegde waarde; hierna: „LIVA”): in het bijzonder de leden 2, 3, 4 en 9.

Artikel 57 van de Reglamento General de desarrollo de la Ley General Tributaria en materia de revisión en vía administrativa (Real Decreto 520/2005) [algemene regeling tot uitvoering van het algemene belastingwetboek wat betreft de administratieve herziening (koninklijk besluit 520/2005); hierna: „RGRT”].

Korte uiteenzetting van de feiten en het hoofdgeding

- 1 Op 30 juni 2006 en 29 juni 2007 diende GE AUTO SERVICE LEASING GMBH verzoeken in tot teruggave van de btw-bedragen die respectievelijk in de jaren 2005 en 2006 waren betaald door ondernemers of beroepsuitoefenaars die niet gevestigd zijn op het grondgebied waar de belasting van toepassing is (voor een totaalbedrag van 407 396,469 EUR).
- 2 Op 19 maart 2008 heeft de Oficina Nacional de Gestión Tributaria, IVA de no establecidos (nationaal bureau belastingbeheer, afdeling btw voor niet in Spanje gevestigde belastingplichtigen, Spanje) twee verzoeken om documenten aan de vennootschap gericht.
- 3 Op 12 december 2008 gaf de onderneming te kennen voornemens te zijn aan de verzoeken te voldoen. Hoewel zij dat voornemen had geuit, gaf zij echter tevens aan dat zij niet aan die verzoeken kon voldoen omdat zij een niet-ingezeten bedrijf was en moeilijkheden ondervond om de verzochte documentatie te verstrekken.
- 4 Op 18 februari 2009 wees de Oficina Nacional de Gestión Tributaria de verzoeken om teruggave af bij besluiten die op 21 april 2009 aan het bedrijf werden betekend en voornamelijk waren gebaseerd op het feit dat GE AUTO SERVICE LEASING GMBH niet had voldaan aan de verzoeken om documenten te verstrekken.
- 5 Op 20 februari 2009 (nadat de afwijzende besluiten waren vastgesteld, maar vóór deze werden betekend) diende de onderneming twee stukken in, één voor elk

belastingjaar, waarin zij aangaf dat zij een Duits bedrijf was dat op basis van leasecontracten auto's levert aan Spaanse bedrijven en die auto's occasioneel verkoopt op de Spaanse markt voor tweedehands auto's, dat zij zonder vaste inrichting handelt op het Grondgebied waar de Belasting van Toepassing is (GBT) en btw betaalt wegens de koop van auto's, waartoe zij enkele facturen als bewijs verstrekke.

- 6 GE AUTO SERVICE LEASING GMBH diende bezwaar in tegen de besluiten waarbij de teruggave werd geweigerd. Zij stelde dat zij op de verzoeken had geantwoord op 20 februari 2009, dat wil zeggen met vertraging, maar vóór de afwijzende besluiten op haar verzoek om teruggave werden betekend. Bovendien voegde zij bij de bezwaarschriften een steekproef van opgemaakte facturen die betrekking hadden op geleverde leaseservices, waarbij de nadruk werd gelegd op de wijze waarop het bedrijf bij de levering van dergelijke diensten in Spanje te werk gaat.
- 7 Op 13 juli 2009 verzocht de Oficina Nacional de Gestión Tributaria het bedrijf opnieuw om opheldering van enkele aspecten alvorens op het bezwaar te beslissen. Op dit verzoek, dat op 21 juli 2009 aan GE AUTO SERVICE LEASING GMBH werd betekend, werd nooit gereageerd.
- 8 Op 1 februari 2010 heeft de Oficina Nacional de Gestión Tributaria het bezwaar afgewezen en heeft zij de weigering van de teruggave bekrachtigd aangezien het bedrijf de nodige documenten niet had overgelegd en niet had aangetoond dat het aan de wettelijke vereisten voldeed.
- 9 Daar verzoekster het oneens was met dit besluit diende zij economisch-administratieve klachten in bij de Tribunal Económico-Administrativo Central (centrale rechter in economische en bestuurszaken; hierna: „TEAC”), waarbij zij verschillende documenten voegde, in het bijzonder verschillende facturen voor de levering van leasingdiensten en leasecontracten, officiële verklaringen van de Duitse autoriteiten over haar hoedanigheid van belastingplichtige met recht op aftrek en verschillende periodieke btw-aangiften. De TEAC heeft de klachten gevoegd.
- 10 De TEAC wees bij beslissing van 24 januari 2013 de economisch-administratieve klachten af. Dit orgaan bevestigde het standpunt van de Oficina Nacional de Gestión Tributaria en gaf aan dat de relevante bewijzen voor de correcte regeling van de belastingssituatie aan de bevoegde administratieve instantie verstrekt hadden moeten worden, waarbij het vasthield aan het criterium dat de procedure voor indiening van economisch-administratieve klachten niet het geschikte moment daarvoor is en dat de bewijzen betrokken hadden moeten worden in de procedure voor belastingheffing.
- 11 GE AUTO SERVICE LEASING GMBH stelde op 24 januari 2013 tegen de afwijzende beslissing van de TEAC een administratiefrechtelijk beroep in bij de Sala de lo contencioso-administrativo van de Audiencia Nacional (de

administratiefrechtelijke kamer van de Audiencia Nacional, rechter waarvan de rechtsmacht zich uitstrekt over het gehele nationale gebied, Spanje; hierna: „AN”). Daarbij voerde zij aan (i) dat de restrictieve benadering van het toetsingsorgaan inbreuk maakt op haar recht van verdediging; (ii) dat uit de bewijzen die in het dossier aanwezig zijn en die samen met het verzoekschrift zijn overgelegd blijkt dat zij recht heeft op teruggave van de betaalde btw; (iii) dat het beginsel van neutraliteit van de belasting is geschonden; (iv) en dat indien de bestreden restrictieve benadering wordt onderschreven, de klok moet worden teruggedraaid naar de procedure voor de Oficina Nacional de Gestión Tributaria teneinde haar in staat te stellen haar verzuim om bewijzen over te leggen te herstellen.

- 12 Bij arrest van 22 september 2016, waarin in wezen de zienswijze van de TEAC over de bewijslast werd herhaald, werd het beroep in rechte in zijn geheel verworpen. Daarbij werd benadrukt dat niet in Spanje gevestigde ondernemers of beroepsuitoefenaars het recht op teruggave van de btw kunnen uitoefenen, maar dat op hen de last rust om te bewijzen dat ze voldoen aan de vereisten daarvoor. De niet-nakoming van de verzoeken in de bestuurlijke fase kan niet worden hersteld bij de rechters noch in de economisch-administratieve herzieningsfase.
- 13 Het bedrijf stelde cassatieberoep in tegen dat arrest.
- 14 Dat cassatieberoep werd volledig toegewezen bij arrest van de Tribunal Supremo (hoogste rechterlijke instantie, Spanje) van 10 september 2018. Daarbij werd de uitspraak van de TEAC van 24 januari 2013 vernietigd waarbij de (gevoegde) economisch-administratieve klachten werden afgewezen die gericht waren tegen de afwijzende beslissingen op de bezwaren die waren ingediend tegen de op 18 februari 2009 door de Oficina Nacional de Gestión Tributaria genomen besluiten op grond waarvan aan de betrokken onderneming het recht op de verzochte teruggave werd geweigerd. Voorts besloot de Tribunal Supremo de procedure terug te draaien tot op het moment waarop het bestreden arrest werd gewezen, zodat een nieuw arrest kan worden gewezen waarbij de AN zich op basis van het bewijsmateriaal dat in de procedure is overgelegd, uitsprekt over de vraag of aan de materiële vereisten is voldaan om tot de door GE AUTO SERVICE LEASING GMBH verzochte teruggave over te gaan en, als dat het geval is, dat recht op teruggave uitdrukkelijk erkent.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 15 De Tribunales Económico-Administrativos (hierna „TEAs”) zijn, ondanks hun semi-rechterlijke aard, bestuursorganen die noodzakelijkerwijs moeten worden geadieerd alvorens toegang te krijgen tot de bestuursrechter. Hoewel het een bestuursorgaan is, is de procedure voor economisch-administratieve klachten vergelijkbaar met de gerechtelijke procedure. De TEAs hebben belangrijke bevoegdheden inzake de mogelijkheid om bewijs over te leggen, hoor en

wederhoor en de plicht om alle kwesties te beslechten, ongeacht of partijen deze hebben opgeworpen.

- 16 Artikel 57 RGRT bepaalt in het kader van het bewijs dat de TEAs de beoordeling van de verzochte of verstrekte bewijzen enkel kunnen weigeren als die bewijzen betrekking hebben op feiten die niet relevant zijn voor de beslissing over de in de eis geformuleerde vorderingen. Het staat de beoordeling van het bewijs toe dat eerder is geweigerd en geeft hun de bevoegdheid, om alle verslagen te verzoeken die zij nodig of passend achten voor de beslissing over de eis.
- 17 In lijn met zijn eerdere uitspraken heeft de Tribunal Supremo in cassatie geoordeeld dat „[er] geen enkel bezwaar tegen bestaat dat de belastingplichtige die in de onderzoeksprocedure bepaalde bewijzen ter onderbouwing van zijn vordering niet indiende, deze nadien in rechte indient. (...)” en dat de eiser bij de TEAs de bewijzen kan indienen die hij niet indiende bij de instanties van de belastingdienst, zolang de rechten worden uitgeoefend overeenkomstig de eisen van de goede trouw en er geen sprake is van misbruik van recht. Misbruik opleverend of kwaadwillend gedrag dient naar behoren te worden vastgesteld in de betreffende procedures en dient met een dusdanige intensiteit te blijken dat het als sanctie rechtvaardigt dat de vordering niet ten gronde wordt beoordeeld (in deze procedure wordt jegens verzoekster tot cassatie echter op geen enkele wijze aangevoerd dat zij zich aan kwade trouw of misbruik van recht schuldig zou hebben gemaakt). De Tribunal Supremo erkende dat degene die om teruggave verzoekt, ook degene is die dient te bewijzen dat aan de materiële vereisten voor het gevorderde recht is voldaan. In elk geval mogen de eisen van de belastingdienst om het recht tot teruggave aan te nemen niet disproportioneel, excessief of onnodig zijn.
- 18 Door toewijzing door de Tribunal Supremo van het cassatieberoep werd het bestreden arrest - voor zover het beroep in rechte hierbij werd verworpen om de enkele reden dat het niet mogelijk was om tijdens de economisch-administratieve herziening dat te verstrekken of aan te voeren wat niet al verstrekt of aangevoerd was tijdens de procedure voor de toepassing van de betreffende belastingen - en daarmee ook de beslissing van de TEAC vernietigd.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 19 De AN moet ter uitvoering van hetgeen de Tribunal Supremo in zijn arrest van 10 september 2018 heeft gelast, een nieuw arrest wijzen dat in de plaats van het vernietigde arrest zal komen, en waarin alle documenten dienen te worden beoordeeld die het bedrijf heeft verstrekt, zowel tijdens de herziening bij de TEAC als de documenten die als bewijs zijn aanvaard door de rechterlijke instantie, bij de bepaling of het bedrijf recht heeft op teruggave van de btw-bedragen die zijn betaald in de jaren 2005 en 2006 voor een bedrag van 407 396,469 EUR als bedrijf dat niet is gevestigd op het grondgebied waarop de belasting van toepassing is.

- 20 De kernreden waarop de Tribunal Supremo zijn besluit baseert, is de relevantie die de TEA's hebben binnen de administratieve herziening, die hen verplicht alle bewijzen te onderzoeken die zij relevant hebben geacht, ongeacht of deze door de belastingplichtigen aan het bestuursorgaan zijn overgelegd en ongeacht of de procedure voor de toepassing van de belasting van hen vereist dat ze aan deze verplichting voldoen bij de belastingdienst. Hoewel in eerste instantie de schending van de rechtsorde de basis vormt van de beslissing van de TEAC, oordeelt de Tribunal Supremo ook dat het arrest van de AN waarin het standpunt van de TEAC is bevestigd, niet in overeenstemming is met het recht. De Tribunal Supremo is van mening dat alle aan de TEAC en de Kamer van de AN overgelegde documenten moeten worden onderzocht, ook al werd geen gehoor gegeven aan de verzoeken die de belastingdienst aan het bedrijf zond toen het op terugbetaling aandrong.
- 21 Deze bewijsanalyse veronderstelt dat alle door GE AUTO SERVICE LEASING GMBH overgelegde stukken, zowel bij de TEAC als naar aanleiding van het bestuursrechtelijke beroep, in overeenstemming zijn met het teruggavemechanisme waarin voor de btw is voorzien. De AN is evenwel van mening dat indien zij het arrest van de Tribunal Supremo in de strikte bewoordingen ervan uitvoert, zij zeer waarschijnlijk in strijd zal handelen met de bepalingen, voorwaarden of beperkingen waarin artikel 7 van richtlijn 79/1072/EEG voorziet voor de teruggave van de btw die door niet in Spanje gevestigde belastingplichtigen is betaald, een bepaling die vergelijkbaar is met die van artikel 15, lid 1, van de huidige richtlijn 2008/9, en dat zij zal afwijken van de rechtspraak van het Hof ter zake. Zij meent dat het bedrijf geen documenten heeft overgelegd noch heeft aangetoond dat aan de materiële voorwaarden werd voldaan voor zijn recht op teruggave, terwijl het dit overeenkomstig de geldende bepalingen van de richtlijn wel had moeten doen en terwijl het hierom werd verzocht en het herhaaldelijk door de belastingdienst in staat is gesteld om dit te doen. Noch de wettelijke bepalingen van de Europese Unie noch de rechtspraak van het Hof kunnen worden omzeild door de AN bij de tenuitvoerlegging van het arrest van de Tribunal Supremo.
- 22 Volgens de AN is het optreden van de belastingdienst onberispelijk. Hij heeft de belastingplichtige, die een onvolledig verzoek had ingediend, in de gelegenheid gesteld alle stukken te verstrekken die nodig waren om gevolg te kunnen geven aan haar verzoek om teruggave. Zowel de Ley General Tributaria (de algemene belastingwet) als artikel 41, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat thans is neergelegd in artikel 6, lid 1, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, is geëerbiedigd. Doordat de door verzoekster als onderbouwing verstrekte documentatie onvolledig was, was het voor de belastingdienst onmogelijk om na te gaan of het volledige bedrag waarvan terugbetaling werd gevorderd overeenkwam met de facturen, met de soorten handelingen of met de afnemers die haar het recht op de teruggave gaven. De AN benadrukt dat de belastingdienst het weigeringsbesluit heeft genomen met de informatie waarover hij beschikte en niet kon nagaan of was voldaan aan de voorwaarden voor het recht op aftrek.

- 23 De rechtspraak van het Hof heeft in wezen benadrukt dat het recht van belastingplichtigen op aftrek van de door hen verschuldigde btw een basisbeginsel van het gemeenschappelijk btw-stelsel vormt. Er dient een aftrekregeling – en derhalve een teruggaveregeling - in het leven geroepen te worden die tot doel heeft de ondernemer te ontlasten van de in het kader van al zijn economische activiteiten verschuldigde of betaalde btw. Het gemeenschappelijk btw-stelsel dient een neutrale fiscale belasting te waarborgen van alle economische activiteiten, ongeacht het doel of het resultaat van deze activiteiten, mits die activiteiten zelf aan de btw zijn onderworpen.
- 24 Het recht van een in een lidstaat gevestigde belastingplichtige op teruggave van de in een andere lidstaat betaalde btw, zoals geregeld in zowel richtlijn 2008/9 als richtlijn 79/1072/EEG, is dus de tegenhanger van het door de richtlijn 2006/112 te zijnen gunste ingevoerde recht op aftrek van de in zijn eigen lidstaat betaalde voorbelasting, zoals blijkt uit de arresten van het Hof van 25 oktober 2012, Daimler en Widex (C-318/11 en C-319/11, ECLI:EU:C2012:666, punt 41), en 21 maart 2018 (C-533/16, punt 36).
- 25 Het ontbreken van een inhoudelijk verschil tussen het recht op aftrek van niet-ingezeten belastingplichtigen en het recht op aftrek van belastingplichtigen binnen hun eigen lidstaat, maakt het antwoord van het Hof nog belangrijker. Indien het recht op terugbetaling van een ingezetene en een niet-ingezetene belastingplichtige dezelfde bestaansreden heeft, zijn de procedurele verschillen de grootste verschillen ertussen; indien de benadering van de Tribunal Supremo juist is, dient te worden aanvaard dat de belastingplichtige te allen tijde bewijsstukken van zijn recht kan overleggen, zelfs nadat het met het beheer belaste orgaan een besluit heeft genomen, zonder enige tijdslimiet en los van hetgeen de belastingdienst en de burger gedaan hebben.
- 26 In het algemeen moet een belastingplichtige, wil hij zijn recht op aftrek kunnen uitoefenen, in het bezit zijn van een factuur die is opgesteld overeenkomstig het bepaalde in de artikelen 220 tot en met 236 en de artikelen 238 tot en met 240 van richtlijn 2006/112, arrest van het Hof van 19 oktober 2017, Paper Consult (C-101/16, ECLI:EU:C:2017:775, punt 40).
- 27 Formele voorwaarden kunnen in beginsel geen belemmering vormen voor de volledige aftrek van belasting. Hoewel lidstaten overeenkomstig artikel 22, lid 8, van de Zesde richtlijn andere bepalingen kunnen vaststellen ter waarborging van de juiste heffing van de belasting en ter voorkoming van fraude, mogen deze niet verder reiken dan noodzakelijk om die doelstellingen te bereiken door systematisch het recht op aftrek van de btw in twijfel te trekken, welk recht een basisbeginsel is van het bij de desbetreffende Unieregelingen ingevoerde gemeenschappelijke btw-stelsel, zoals ook reeds is erkend in het arrest van 18 december 1997, Molenheide e.a. (gevoegde zaken C-286/94, C-340/95, C-401/95 en C-47/96, EU:C:1997:623, punt 47).

- 28 De AN is van mening dat het Hof, anders dan het arrest van de Tribunal Supremo, de vraag reeds heeft beslecht door de mogelijkheid uit te sluiten dat dit recht zonder tijdslimiet zou kunnen worden uitgeoefend. In de arresten van het Hof van 21 juni 2012 (C-294/11, punt 29), 21 maart 2018 (C-533/16, punt 46), en 28 juli 2016, Astone (C-332/15, ECLI:EU:C:2016:614, punt 33), werd geoordeeld dat de mogelijkheid om het recht op btw-aftrek uit te oefenen zonder tijdslimiet in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel dat vereist dat de fiscale situatie van de belastingplichtige wat betreft zijn rechten en plichten jegens de belastingdienst niet gedurende onbepaalde tijd in twijfel kan worden getrokken. Een andere uitkomst, zoals die welke wordt geboden door de tenuitvoerlegging van het arrest van de Tribunal Supremo, kan ertoe leiden dat de discussie eindeloos voortduurt.
- 29 In het arrest van 8 mei 2013 (C-271/12, punt 35) heeft het Hof zich, wat het tijdstip betreft waarop de informatie moet worden overgelegd die nodig is voor de aanvulling van de facturen die ter bewijs dienen, uitgesproken tegen de mogelijkheid om de factuur aan te vullen nadat de belastingdienst zijn besluit tot weigering van het recht op btw-aftrek heeft genomen, aangezien daarmee de correcte inning en controle van de btw niet kan worden gewaarborgd. Dit is in het arrest van het Hof van 26 april 2018 (C-81/17, punt 38) bevestigd.
- 30 Wat een eventuele nalatigheid of eventueel misbruik door de verwerende partij betreft, herinnert de AN, op het gebied van de btw, aan het arrest van het Hof van 26 april 2018 (C-81/17, punt 49) volgens hetwelk „een administratieve geldboete met name [kan] worden opgelegd aan een nalatige belastingplichtige (...)”. Op dezelfde wijze is de op misbruik of fraude gebaseerde weigering om een recht of een voordeel toe te kennen, het loutere gevolg van de vaststelling dat in gevallen van fraude of misbruik van recht in feite niet is voldaan aan de objectieve voorwaarden om in aanmerking te komen voor het gevraagde voordeel, zodat een dergelijke weigering geen specifieke rechtsgrondslag behoeft, arresten van het Hof van 14 december 2000, Emsland-Stärke (C-110/99, EU:C:2000:695, punt 56); Halifax (punt 93), en arrest van 4 juni 2009, Pometon, (C-158/08, EU:C:2009:349, punt 28), of arrest van 22 november 2017 (C-251/16, punt 32).
- 31 Het feit dat de AN zich in een positie bevindt waarin zij het bevel van de Tribunal Supremo dient uit te voeren, welk bevel kennelijk in strijd is met de regelgeving en de rechtspraak van de Europese Unie, rechtvaardigt dus de voorlegging van deze kwestie. De AN wijst erop dat een soortgelijke situatie zich in het nationale procesrecht heeft voorgedaan, naar aanleiding van de uitlegging en toepassing die de Tribunal Supremo, civiele kamer, in zijn rechtspraak krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 gaf aan de beperking van de ontbindende werking bij de vaststelling dat een contract tussen een consument en een verkoper een oneerlijk karakter heeft. De rechtspraak van de Tribunal Supremo werd bij arrest van het Hof van 21 december 2016 (C-154/15 en C-307/15) gerectificeerd.